

клуб „превенции“ при III ПМГ „Ак. Методий Попов“ -

Варна

КЪЩА КРАЙ МОРЕТО

**ПОСВЕЩАВА СЕ НА НАШИТЕ ПРИЯТЕЛИ ОТ
„КАРИН ДОМ“**

**AMERICA FOR
BULGARIA
FOUNDATION**

Книжката е по проект "Госланици на доброто" на Карин дом, с финансовата подкрепа на Фондация "Америка за България".

На брега на морето седеше малко момиченце. Гледаше вълните, а очите му бяха пълни със сълзи. Морският вятър развяваше косите ѝ и напяваше тихо песента на безкрайната морска шир. Момиченцето беше толкова самотно и толкова замислено, че дори не погледна кученцето, което се спря до него.

– Бау, бау – плахо се обади кучето. – Момиченце, защо плачеш?

– Нямам приятели – отговори то. – Няма с кого да си играя, никой не иска да говори с мен.

– Защо? – попита кучето. – Ти си толкова хубава!

– Не знам... А ти знаеш ли какво е да си приятел?

Замисли се Шаро, мисли, мисли и каза:

– Ами... Аз съм чувал, че един български поет е написал в своята „Бяла приказка“:

*„Казва се „приятел пръв“,
но защо е той такъв?
Затова, че пръв полита
в огъня да те спаси;
пръв и без да се запита
прав ли си или не си;
пръв за теб леда пролазва;
пръв за теб пролива кръв –
ето затова се казва,
че приятелят е „пръв“!“*

– Искам такъв приятел – въздъхна малкото момиче. – Но къде да го намеря?

– Хайде да го търсим заедно. Нали знаеш, че съм следотърсач.

Тръгнали на път двамата. Вървели, вървели... В Морската градина ухаело на цветя и зеленина. Слънцето си играело с дърветата, промушвало се през клоните им, после бързо се втурвало към морето. Чувал се плясъкът на морските вълни. Нашите приятели му се усмихвали радостно, когато изведнъж насреща им се появило малко мишле.

– Цър, цър, накъде сте тръгнали рано сутринта?

– Търсим приятели – отговорило момиченцето. – Ама

истински.

– Какво означава приятели? – попитало мишлето. – Мен всички ме гонят, тровят, мръщят се като ме видят. А какво правят приятелите?

Замислило се момиченцето, спомнило си стихчето и казало:

– Истинският приятел винаги е до теб. Вярва ти, не те обижда и на него можеш всичко да кажеш.

– И аз искам такъв приятел! Може ли да дойда с вас?

Тръгнали тримата. Пътят им вече бил по-лек – нали са дружина. Харесвало им, че са заедно, че се радват на всичко и всеки, че могат спокойно да разговарят. Насреща им скок -

подскок се появило малко жабче. Погледнало ги, погледнало ги и извикало:

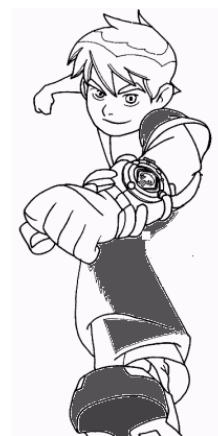
– Хей, дружина, накъде сте се запътили?

– Търсим приятели – отговорило мишлето.

– А мен никой не ме иска – тъжно казало жабчето. – Като ме видят всички викат: „Ау, каква крастава жаба!“. Гонят ме, замерят ме с камъни. Забравят, че в приказката мога да се превърна в принц, стига малко да ме обичат.

– Ела с нас. Може пък и ти да намериш своята принцеса – предложило момиченцето.

И отново на път. Весело крачили доволни от компанията си. Незнайно откъде пред тях се появил рошав хулиган.

– Ха-ха-ха – провикнал се той – каква смешна група. Безпомощно момиченце, гадна мишка, крастава жаба и псе, което даже не хапе. Вие не можете да минете от тук без мое разрешение. Това е моя територия и единствено аз решавам кого да пусна.

– Защо, нали нищо лошо не сме направили? – попитало кученцето.

– Стига с тия глупости за добро и зло. Няма добро. Ако си зъл и силен, всички ще те слушат.

– Но няма да те обичат – промълвило момиченцето.

– Олеле, разплака ме. На кого му пука дали ще го обичат. Ама вие сте страшни лигльовци.

– Не, не сме – възпротивило се жабчето. – Ние просто търсим приятели.

– Леле, приятели, че за какво са ви? Само ако някой още веднъж посмее дори да спомене тази дума, ще го набия.

– Пусни ни да минем – примолило се мишлето.

– Е, щом ме молиш, вървете. То и без това с вас нищо не може да се направи. Вие за нищо не ставате.

Момиченцето се натъжило от думите на хулигана, но точно в този момент долетяло едно птиче, което предложило да ги заведе до възшебна къща, в която ще намерят приятели.

– А ти откъде знаеш за тази къща – недоверчиво попитало жабчето.

– Аз летя високо, виждам надалече и познавам всичко, намиращо се в Морската градина. Там има добри, усмихнати деца, които знаят какво е да си приятел.

– Къде е тази къща? Да вървим по-бързо – провикнало се мишлето.

– Тя е тук, наблизо. Ще я познаете по цветята в градинката на Монтесори, по

екокътовете, по зеленината и най-вече по спокойствието и щастието, което излъчва. Казва се „Карин дом“.

*– Това не е ли име на дете? –
полюбопитствало кучето.*

*– Да, така е – отговорило птичето – затова
я наричам детския замък, в който няма
сълзи, няма тъга, няма обиди. Дори
възрастните хора, които са в нея, се
усмихват по-често.*

*Всички решили на всяка цена да стигнат в
мечтания замък „Карин дом“. Толкова рядко
срещали мили хора, че им се струвало цяло
щастие да ги открият. Представяли си как
там, в чудната къща, цари мир и топлина,
как приятелството побеждава грубостта и
завистта, как ще играят на воля с новите си
приятели. Искали приказката да не свършва,
да е без край. А тя наистина продължава и*

*всеки, който се докосне до детския замък,
наречен „Карин дом“, го носи в сърцето си и
дописва приказката на мечтите.*

Допишете я и вие, деца...